

“Tien woorden voor onderweg”

Preek nav Dtn 6:1-9 Joh 13:34-35

Paaskerk Baarn, 24 april 2016 Viering van de heilige doop en belijdenis
ds Marleen Kool-Mout

Dat je elkaar liefhebt. Daaraan zal iedereen kunnen zien dat jullie leerlingen zijn van mij:
als jullie onder elkaar de liefde bewaren. Hoe doen wij dat?

Afgelopen woensdag stonden we met zo'n 2000 mensen samen op de Brink.

Kinderen, groten en kleinen, uit alle hoeken van Baarn, om, ja om onder elkaar die liefde te bewaren.
Om die twee namen, David en Daniel en hun gezin te noemen. En in hen allen die hetzelfde lot treft.
Daar, in die rake woorden van hun vriendjes, de speciaal gemaakte liederen, in al die mensen die er
waren, in die steungroep al jarenlang om hen heen, krijgt dat woord liefhebben gezicht. Savonds
vergaderde de RvK, En Collega Rene van den Beld schreef ter opening van die vergadering deze
woorden:

Twee namen twee gezichten
Twee jongens die zomaar
hier geboren zijn, zoals
we allen daar of hier,
zomaar geboren zijn.

We hebben een naam,
zij hebben een naam,
als je een naam hebt,
ben je iemand geworden,
word je aangesproken
en spreek je weer terug.

Twee jongens die zomaar
hier geboren zijn zoals
we allen hier dus niet
daar geboren zijn.

Ze hebben een gezicht en
als je een gezicht hebt,
kijken ze je zomaar aan
en kijk jij weer terug.

Twee jongens met een
naam en een gezicht,
Daniël en David, namen,
Gods kracht en
Gods beminde

Deze twee namen riepen
andere namen en gezichten-
jij, ik, wij met onze namen-
bij elkaar in ons mooie dorp.

Hun namen en hun gezichten
werden ons bekend gemaakt

en dat moet zo blijven
in het dorpsgezicht met
de vorstelijke naam Baarn

Als je een naam krijgt, gezien wordt en genoemd, als je opgemerkt wordt en ervaart dat anderen voor je in staan, ja, dan geloof ik dat je wel iets opdoet van die liefde die draagt.

Heb elkaar lief, zo klinkt de opdracht die Jezus geeft.

Straks klinken hier in ons midden ook twee namen van kinderen. En jullie brengen ze hier in de gemeenschap om ze te dopen, omdat je verlangt dat ook zij gekend worden, gezien. Een plek krijgen, deel worden van een groter geheel. Dat gun je hen. Omdat je zelf hebt ervaren hoe goed dat doet als je deel bent van een groter geheel.

Ik doop je in de Naam van God, zeg ik dan straks. Dat is niet dat ik namens God doop.

In naam van de Eeuwige dopen wil zeggen: dat Gods Naam, aan jouw eigen naam wordt gekoppeld.

'Ik zal er zijn voor jou, ik ga met je mee'...die naam is vanaf heden met jouw naam verbonden. En als ouders zeg je daarmee tegen je kind: in de ruimte van die naam mag jij gaan leven. In die ruimte, in dat vertrouwen, in die liefde mag jij, kind groeien. En wij, je vader, en moeder als eerste maar ook wij als geloofsgemeenschap willen er alles aan doen dat het leven in die Naam 'geloofwaardig', inspirerend wordt voor jouw weg door het leven... Dan zeggen we ook: wij gaan om jullie heen staan...

Ik zal er zijn. De betekenis van deze naam, kleurt dat woord, die Naam van God...

Mozes die die Naam hoorde vanuit het vuur, waagde het er op, wist zich door de kracht van die Stem gedragen. Het appel dat van die stem uitging, gaf hem vertrouwen.

Zo heeft Israel het wezen van God verstaan: als een die het leven draagt. Het is een kracht die wil dat een mens leven kan. Hij jaagt zijn jongen als een adelaar het nest uit,

Om ze te leren vliegen, om hun vleugels uit te slaan, maar hij blijf in de buurt. Zoals de adelaar boven die jongen blijft blijft zwegen om als een ervan het niet redt, eronder te duiken en het op zijn vleugels op te vangen en terug te dragen naar het nest...om het een andere keer weer te proberen.

In liefde bewaren. Dat vraagt ook iets van ons.

Een van de belijdeniscatechisanten zei, ik wil er iets mee doen, met wat ik geloof, het moet in mijn keuzen te zien zijn, het maakt dat je dingen oppakt, die vertrouwen geven, verbindingen leggen, tussen jou en de ander, muziek gaat maken, tienerdienst gaat leiden,

Want je bent op dat spoor van vertrouwen gezet en daar ben je blij mee.

En je gelooft, beleeft het zo; in ieder van ons zit de mogelijkheid er zo te zijn voor een ander.

Dat is toch ook wat je zegt als je je met iemand voor je leven verbindt, of als je het echt meent met je vriendschap met elkaar: vertrouw maar op mij, ik zal er zijn!

Je zegt het tegen je kind als het ziek is, we laten je deur op een kier en een lichtje aan...en als er wat is, dan roep je, en wij zijn er.

Wij moeten vooral als we ergens in vastlopen, op elkaar aan kunnen, dat is toch het geheim van leven! De kern waar het allemaal om draait?

Die tien woorden van Mozes, die zijn er om ons steeds weer bij dat geheim te bepalen.

Als je door de bijbel bladert dan valt het op, dat veel verhalen zich afspeelen in de woestijn, in de steppe, de wildernis. Dat is het landschap van de bijbel. De grote vraag die daarin steeds opspeelt is: hoe maken we van die wildernis, bewoonbare aarde?

Hoe van al die mensen die er met elkaar iets van moeten zien te maken, hoe maken we daar wij-mensen....van? Dat ze oog, oor, hart krijgen voor elkaar?

En dwars door al die verhalen heen klinkt een zachte stem, die blijft volhouden: zoiets als '*Die wildernis zal bloeien als een roos*'. Het kan, en toch, ik zal er zijn, in met jou mee gaan.

niets komt zomaar tot bloei, als iets tot bloei komt is er ook ergens een bron.

Een bron van levend water, ergens in dat landschap.

In de bijbel is dat een van de vele beelden voor God: God als bron van levend water. Mooi beeld vind ik dat. Daar zit beweging in. Het stroomt. Bij een bron, zo heb ik wel in Ghana gezien, kom je niet

alleen, daar kom je samen. Daar haal je niet alleen water, daar deel je verhalen. Deel je je leven. En dan gebeurt het.

Tien woorden krijgen we mee, als invulling van : ik zal er zijn voor jou,
Tien Woorden over hoe je zou kunnen leven met zoveel verschillende mensen, die met elkaar te maken hebben of krijgen, of je het nu wilt of niet: steel niet, blijf trouw aan wie bij je hoort, vier een vrije dag, dat je niet vergeet dat God je leven geeft, deel, Leef zo dat moord niet nodig is, wees betrouwbaar. Woorden, richtinggevers, die maken dat jij en ik elkaar ontmoeten. Zien staan, voor elkaar in staan. Dat er stukjes weg ontstaan. En opgebroken stukken overbrugbaar worden. En dat is wat de bijbel leven noemt. Lang leven: zo reageerde een van jullie, dat gaat niet over het aantal dagen...niet over de kwantiteit maar over de kwaliteit, een rijk, gevuld, leven waarin je oog krijgt voor wat echt van waarde is.

Het zou wel eens kunnen, dat er daarom een samenvatting is gekomen van de Thora. Om die hoofdzaak, in een paar woorden te vatten. *Draag deze als een teken op uw arm, en als een band op uw voorhoofd*, is hiervan gezegd. Gebruik ze als een kompas. Het zijn déze woorden: *De Heer is de Een! Heb de Heer lief met hart en ziel en met inzet van al uw krachten*. God liefhebben is met andere woorden de hoofdzaak. Dat betekent het door hem geschonken leven liefhebben. Je naaste liefhebben. En jezelf. Liefhebben, een woord als een kompas. Houd het bij je. Het geeft de richting aan, wanneer je aarzelt over de betekenis van de geboden, wanneer je niet weet wat te doen met al die opdrachten die op je afkomen. Tien woorden, die je mag uitstralen, in vullen in je denken en doen, voorleven en doorgeven aan je kinderen. Het woord van liefde is niet te groot, niet ver, het is in je hart gelegd.

Belijdenis doen, je kind ten doop houden, het is als zo'n steenmannetje op je weg. Waar je altijd weer naar kunt terugkeren. Naar dit moment van samen vieren,
Waar we ieder op eigen wijze, samen aangeven: in mijn leven, wil ik het licht van God toelaten. Dat woord, dat al vanaf het begin niet veel anders van je vraagt, dan om mens te zijn. Ontvangend, gunnend en gevend mens te zijn. Dat wij daartoe gezegend en steeds opnieuw weer toe bewogen worden, Amen